

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA MELNIC c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 6923/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

14 noiembrie 2006

DEFINITIVĂ

14/02/2007

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Melnic c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

DI J. CASADEVALL,

DI G. BONELLO,

DI M. PELLONPÄÄ,

DI K. TRAJA,

DI S. PAVLOVSKI,

DI J. ŠIKUTA, *judcători*,

și dna F. ELEN-PASSOS, *Grefier adjunct al Secțiunii*,

Deliberând la 24 octombrie 2006 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 6923/03) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), la 30 decembrie 2002, de către dna Galina Melnic.

1. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

2. Reclamantul a pretins, în special, că dreptul său la un proces echitabil a fost încălcat ca urmare a omisiunii Curții de Apel de a-și motiva decizia privind repunerea în termenul de depunere a apelului. De asemenea, el a pretins încălcarea drepturilor sale prevăzute de Convenție ca urmare a casării hotărârilor judecătorești în favoarea sa în urma examinării recursului în anulare depus de către Procurorul General la Curtea Supremă de Justiție.

3. La 29 martie 2005, Curtea a comunicat Guvernului cererea. În conformitate cu articolul 29 § 3 al Convenției, ea a decis să examineze fondul cererii concomitent cu admisibilitatea ei.

4. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații cu privire la fondul cauzei și pretențiile de satisfacție echitabilă formulate în temeiul articolului 41 al Convenției.

5. Guvernul a prezentat două declarații unilaterale și a chemat Curtea să scoată cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 al Convenției.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în anul 1948 și locuiește la Rezina.

7. Reclamantul este văduva fostului președinte al Judecătoriei sectorului Rezina. La 7 iunie 1998, după moartea soțului său, reclamantul a depus câteva cereri la Ministerul Finanțelor („Ministerul”) și Ministerul Justiției, solicitând acordarea indemnizației unice la care reclamantul avea dreptul în conformitate cu „Legea cu privire la statutul judecătorului”. După ce reclamantului i s-a refuzat plata din cauza lipsei surselor financiare, reclamantul a intentat o procedură judiciară împotriva Ministerului.

8. La 2 martie 1999, Judecătoria sectorului Buiucani a acordat reclamantului 345,491 lei moldovenești (MDL, echivalentul a 35,987 euro (EUR) la acea dată), la care, potrivit instanței, reclamantul avea dreptul ca urmare a decesului soțului său. Ministerul a contestat această hotărâre. Prin deciziile din 11 mai 1999 și 17 august 1999, Tribunalul Chișinău și, respectiv, Curtea de Apel au respins apelul și, respectiv, recursul Ministerului.

9. Reclamantul a depus numeroase plângeri cu privire la neexecutarea de către Minister a hotărârii și neachitarea indemnizației. La 13 ianuarie 2000, Ministerul a plătit indemnizația.

10. Deoarece reclamantul considera că, ca urmare a inflației, executarea întârziată a hotărârii judecătorești a redus semnificativ valoarea indemnizației, el a solicitat Ministerului să plătească valoarea diminuată. Ministerul a refuzat să se conformeze solicitărilor reclamantului și reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului, solicitând compensații pentru executarea întârziată a hotărârii.

11. La 14 septembrie 2001, Judecătoria sectorului Buiucani a decis în favoarea reclamantului și a obligat Ministerul să plătească reclamantului MDL 244,953 (EUR 21,007 la acea dată). Ministerul a contestat această hotărâre.

12. La 5 februarie 2002, Tribunalul Chișinău a respins apelul Ministerului și a menținut hotărârea din 14 septembrie 2001. În decizia Tribunalului Chișinău se menționa expres că reprezentatul Ministerului a fost prezent la ședință și a luat cuvântul. Deoarece Ministerul nu a depus recurs în termen de 15 zile, decizia din 5 februarie 2002 a devenit irevocabilă.

13. La 8 aprilie 2002, peste 47 de zile de la expirarea termenului de depunere a recursului, Ministerul a depus recurs la Curtea de Apel și a solicitat repunerea în termen, fără însă a prezenta vreun motiv pentru nerespectarea termenului prevăzut de lege.

14. La 9 iulie 2002, Curtea de Apel a examinat recursul Ministerului. Curtea de Apel a solicitat *ex-officio* de la Biroul Național de Statistică un certificat privind nivelul inflației, pe care s-a bazat în decizia sa. Reclamantul susține că nu i s-a acordat posibilitatea de a lua cunoștință de acest document sau de a-l contesta în fața instanței. De asemenea, reclamantul susține că a solicitat expres Curții de Apel să respingă recursul depus de Minister, ca fiind depus după expirarea termenului.

15. Prin decizia din 9 iulie 2002, Curtea de Apel a admis recursul Ministerului, a casat hotărârile în favoarea reclamantului și a redus suma compensației pentru inflație până la MDL 118,848 (EUR 8,766 la acea dată). Curtea de Apel nu a indicat niciun motiv pentru admiterea recursului depus după expirarea termenului.

16. La 16 septembrie 2002, Procurorul General a depus recurs în anulare la decizia Curții Supreme de Justiție în favoarea reclamantului, solicitând reducerea sumei compensației acordate.

17. La 9 octombrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare al Procurorului General, a casat deciziile în favoarea reclamantului și a respins pretențiile acestuia privind compensația.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

18. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă, în vigoare între 26 decembrie 1964 și 12 iunie 2003, sunt următoarele:

Articolul 114. Repunerea în termen

„Persoanele care din motive considerate de instanță ca întemeiate nu au îndeplinit un act de procedură în termenul fixat de lege, pot fi repuse în termen.

Cererea de repunere în termen se depune la instanța de judecată, la care urma să se efectueze actul de procedură, și se examinează în ședința de judecată. ...

Împotriva încheierii instanței prin care s-a respins cererea de repunere în termen se poate face recurs.”

Articolul 284. Repunerea în termen

„Apelul poate fi repus în termen de către instanța de apel în modul prevăzut de articolul 114 din prezentul cod. Dacă instanța de judecată nu găsește temeiuri pentru repunere în termen, ea respinge apelul ca depus după expirarea termenului.”

Articolul 305. Termenul de declarare a recursului

„Termenul de recurs este de 15 zile de la pronunțarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.”

Articolul 314. Decizia instanței de recurs și dispozițiile de procedură

„Darea deciziei, precum și alte dispoziții de procedură privind judecarea pricinii în apel se aplică și în instanța de recurs.”

Articolul 316. Hotărârile irevocabile

„Sînt considerate irevocabile hotărârile:

...

3) date în apel, nerecurate.”

ÎN DREPT**I. CEREREA GUVERNULUI DE A SCOATE CEREREA DE PE ROL ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 37 AL CONVENȚIEI**

19. În observațiile sale suplimentare din 7 decembrie 2005 și 28 martie 2006, Guvernul a prezentat două declarații unilaterale similare cu cele din cauza *Tahsin Acar v. Turkey* ((obiecții preliminare) [GC], nr. 26307/95, ECHR 2003-VI) și a informat Curtea că el era gata să recunoască că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de articolul 6 § 1 și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ca urmare a casării hotărârilor în favoarea acestuia. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul a propus repunerea reclamantului în situația anterioară casării deciziei Curții de Apel din 9 iulie 2002 prin depunerea la Curtea Supremă de Justiție a unei cereri de revizuire, în conformitate cu prevederile relevante ale dreptului intern. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul a propus să acorde reclamantului echivalentul în MDL al sumei de EUR 1,800. De asemenea, Guvernul a propus să acorde reclamantului compensații pentru costurile și cheltuielile rezonabile și probate angajate în fața Curții. Guvernul a invitat Curtea să scoată cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 al Convenției.

20. Reclamantul nu a fost de acord cu propunerea Guvernului. El a considerat că este în drept să primească compensații mai mari și a solicitat Curții să continue examinarea cererii. Reclamantul a declarat că, în conformitate cu decizia Tribunalului Chișinău, el era în drept să primească MDL 244,953 (EUR 21,007 la acea dată). El a mai solicitat MDL 150,000 (EUR 8,785.39) cu titlu de prejudiciu moral.

21. Curtea observă, după cum a declarat anterior în cauza *Tahsin Acar* (citată mai sus, §§ 74-77), că trebuie făcută o distincție, pe de o parte, între declarațiile făcute în contextul procedurilor de reglementare amiabilă a

cauzei, care sunt strict confidențiale, și, pe de altă parte, declarațiile unilaterale – precum sunt aceste declarații – făcute de Guvernul pârât în procedurile publice și contradictorii în fața Curții. În conformitate cu articolul 38 § 2 al Convenției și articolul 62 § 2 al Regulamentului Curții, Curtea va examina cauza în temeiul declarațiilor unilaterale ale Guvernului și observațiilor părților prezentate în afara cadrului negocierilor de reglementare amiabilă și nu va lua în considerație declarațiile părților făcute în contextul examinării posibilităților de soluționare pe cale amiabilă a cauzei și motivele din care părțile nu au reușit să ajungă la un acord de reglementare amiabilă.

22. Curtea consideră că, în anumite circumstanțe, scoaterea de pe rol a unei cereri în temeiul articolului 37 § 1 (c) al Convenției, în temeiul unei declarații unilaterale a Guvernului pârât, poate fi potrivită, chiar dacă reclamantul dorește continuarea examinării cauzei. Totuși, depinde de circumstanțele specifice ale cauzei dacă declarația unilaterală oferă o bază suficientă pentru a constata că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție nu cere continuarea examinării cauzei de către Curte (articolul 37 § 1 *in fine*).

23. Factorii relevanți în acest sens includ natura pretențiilor formulate, faptul dacă chestiunile discutate sunt comparabile cu chestiunile deja determinate de Curte în cauze anterioare, natura și scopul oricăror măsuri luate de Guvernul pârât în contextul executării hotărârilor pronunțate de Curte în astfel de cauze anterioare și impactul acestor măsuri asupra cauzei examinate. În egală măsură, poate fi relevant dacă faptele sunt disputate de părți și, dacă acesta este cazul, în ce măsură și ce valoare probantă *prima facie* urmează a fi atribuită declarațiilor părților cu privire la aceste fapte. În acest context, este relevant dacă Curtea însăși a acumulat deja probele necesare pentru stabilirea faptelor disputate. Alți factori relevanți pot include chestiunea dacă în declarația sa unilaterală Guvernul pârât a recunoscut preținsele violări ale Convenției și, dacă acesta este cazul, scopul unor asemenea recunoașteri și modul în care acesta intenționează să acorde o redresare reclamantului. În ceea ce privește ultimul aspect menționat, în cauzele în care este posibil de înlăturat consecințele unei preținse violări (spre exemplu, în unele categorii de cazuri privind proprietatea) și în care Guvernul pârât se declară disponibil să o facă, redresarea promisă are mai multe șanse să fie considerată potrivită pentru scoaterea cererii de pe rol, iar Curtea, ca întotdeauna, își rezervă dreptul de a repune cererea pe rol în condițiile articolului 37 § 2 al Convenției și articolului 44 § 5 al Regulamentului Curții.

24. Lista de mai sus nu a fost gândită pentru a fi exhaustivă. În dependență de circumstanțele specifice ale fiecărei cauze, este posibil că mai multe aspecte ar putea fi luate în considerație la aprecierea unei declarații unilaterale prin prisma articolului 37 § 1 c) al Convenției.

25. În privința faptului dacă, în temeiul declarațiilor unilaterale ale Guvernului, ar fi potrivită scoaterea acestei cereri de pe rol, Curtea notează, în primul rând, că reclamantul s-a plâns, în special, de casarea de către Curtea de Apel a deciziei Tribunalului Chișinău în urma examinării recursului depus de Minister cu depășirea termenului și fără oferirea unor motive pentru repunerea în termen. Guvernul nu a comentat această chestiune în observațiile sale și nici în declarațiile unilaterale.

26. În al doilea rând, deși Guvernul a recunoscut în declarațiile sale unilaterale că admiterea de către Curtea Supremă de Justiție a recursului în anulare depus de Procurorul General și casarea hotărârilor judecătorești în favoarea reclamantului au constituit violări ale articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, el totuși, nu a oferit reclamantului o redresare adecvată, ci a propus inițierea unor proceduri noi în fața Curții Supreme de Justiție în scopul clasării procedurii de recurs în anulare.

27. În al treilea rând, Curtea notează că, în conformitate cu decizia Tribunalului Chișinău, reclamantul era în drept să obțină suma de MDL 244,953 (EUR 21,007 la acea dată), în timp ce, în conformitate cu declarațiile unilaterale ale Guvernului, reclamantul ar fi obținut doar MDL 118,848 (EUR 8,766 la acea dată), adică cu MDL 126,105 (EUR 12,241) mai puțin). Curtea poate doar să noteze diferența substanțială între suma acordată reclamantului în temeiul deciziei Tribunalului Chișinău și cea acordată în temeiul deciziei Curții de Apel.

28. În ceea ce privește propunerea Guvernului de a depune o cerere la Curtea Supremă de Justiție privind clasarea procedurii de recurs în anulare și repunerea reclamantului în situația anterioară inițierii acestor proceduri, chiar dacă se prezumă că cererea de revizuire propusă de către Guvern ar avea succes (a se vedea paragraful 20 mai sus), aceasta nu ar duce la repunerea reclamantului în situația anterioară casării deciziei irevocabile a instanței „emitente”, și anume a deciziei Tribunalului Chișinău din 5 februarie 2002.

În final, Curtea consideră că suma propusă de Guvern în declarațiile sale cu titlu de prejudiciu moral suferit de reclamant în urma pretinselor violări ale Convenției nu are o legătură rezonabilă cu sumele acordate în cazuri similare de către Curte cu titlu de prejudiciu moral.

29. Luând în considerare faptele și motivele de mai sus, Curtea constată că Guvernul nu a prezentat o declarație care ar oferi o bază suficientă pentru a constata că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție nu cere Curții continuarea examinării acestei cauze (a se vedea, pentru o soluție contrară, *Akman v. Turkey* (radiere), nr. 37453/97, §§ 23-24, ECHR 2001-VI).

30. Din aceste considerente, Curtea respinge cererea Guvernului privind scoaterea cererii de pe rol în temeiul articolului 37 al Convenției și va purcede la examinarea admisibilității și fondului cauzei.

II. ADMISIBILITATEA CERERII

31. Reclamantul a pretins că dreptul său la un proces echitabil, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, a fost încălcat ca urmare a examinării de către Curtea de Apel a recursului Ministerului, deși acesta a fost depus cu depășirea termenului. De asemenea, el a pretins că dreptul său la un proces echitabil a fost încălcat ca urmare a refuzului Curții de Apel de a-i acorda timp pentru a citi și a contesta probele pe care s-a bazat Curtea de Apel. În final, reclamantul a pretins că drepturile sale prevăzute de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție au fost încălcate prin admiterea de către Curtea Supremă de Justiție a recursului în anulare depus de Procurorul General și casarea hotărârii judecătorești în favoarea sa.

Partea relevantă a articolului 6 § 1 prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. ...”

Partea relevantă a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

32. Guvernul nu a comentat pretenția reclamantului privind casarea deciziei judecătorești care a devenit irevocabilă ca urmare a necontestării acesteia cu recurs în termenul prevăzut de lege și a menționat că Ministerul a solicitat repunerea în termen. Guvernul a declarat că celelalte pretenții ale reclamantului urmează a fi respinse ca vădit nefondate sau pentru că reclamantul ar fi putut solicita redresarea pretinselor încălcări în instanțele judecătorești naționale.

33. Curtea consideră că cererea în totalitatea sa ridică chestiuni de drept care sunt suficient de serioase, încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului. Niciun alt temei pentru declararea acesteia inadmisibilă nu a fost stabilit. Prin urmare, cererea urmează a fi declarată admisibilă. În conformitate cu articolul 29 § 3 al Convenției, Curtea va examina imediat fondul pretențiilor reclamantului.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI PRIVIND APELUL DEPUȘ CU DEPĂȘIREA TERMENULUI

34. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, de casarea de către Curtea de Apel a deciziei Tribunalului Chișinău din 5 februarie 2002, fără a oferi motive pentru admiterea recursului depus cu depășirea termenului.

35. Guvernul a susținut că, deoarece în recursul său Ministerul a solicitat expres repunerea în termen, pretenția reclamantului urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

36. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile lor. În cauza *Ruiz Torija v. Spain*, (hotărâre din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 303-A), Curtea a constatat că omisiunea instanțelor judecătorești de a motiva refuzul de a accepta o obiecție potrivit căreia acțiunea era tardivă, a constituit o violare a acestei prevederi.

37. Dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, după cum este garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea *Brumărescu v. România*, [GC], nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII; *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

38. În această cauză, Curtea notează că recursul trebuia depus de către o parte în proces în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă al Republicii Moldova („CPC”). Sarcina Curții este să determine dacă această procedură a fost aplicată într-un mod compatibil cu articolul 6 al Convenției, inclusiv cu principiul securității raporturilor juridice. În același timp, Curtea trebuie să țină cont că responsabilitatea de a interpreta prevederile legislației interne revine, în primul rând, instanțelor judecătorești naționale (a se vedea *Waite and Kennedy v. Germany* [GC], nr. 26083/94, 18 februarie 1999, § 54).

39. Trebuie de notat că, în conformitate cu articolul 316 al CPC, în vigoare la acea dată, deciziile judecătorești pronunțate de către instanța de apel deveneau irevocabile după expirarea termenului de depunere a recursului. Conform articolului 305 al aceluiași Cod, „termenul de recurs este de 15 zile”. Articolele 314, 284 și 114 ale CPC prevăd că, în cazul în care părțile au omis termenul prevăzut pentru declararea recursului, instanța de recurs urmează să-l respingă ca fiind depus cu depășirea termenului sau să aducă motive pentru repunerea în termen.

40. În această cauză, Curtea notează că, deoarece reprezentantul Ministerului a fost prezent la procedurile de la Tribunalul Chișinău din 5 februarie 2002 (a se vedea paragraful 13 de mai sus), termenul de declarare a recursului a expirat la 20 februarie 2002. Prin urmare, decizia din 5 februarie 2002 a devenit irevocabilă prin necontestare în termenul stabilit de lege. De asemenea, Curtea notează că, deși recursul a fost depus abia la 8 aprilie 2002, adică cu 47 de zile după expirarea termenului prevăzut de lege pentru depunerea recursului, reprezentatul Ministerului nu

a prezentat niciun motiv al omiterii termenului, precum nici Curtea de Apel nu a examinat chestiunea repunerii în termen și nici nu și-a motivat decizia sa (a se vedea *mutatis mutandis Ruiz Torija*, citată mai sus).

41. Curtea observă că o situație similară a fost deja examinată în cauza *Popov v. Moldova* (nr. 2), (nr. 19960/04, § 53, 6 decembrie 2005), în care Curtea a constatat că, prin neprezentarea motivelor pentru repunerea pârâtului în termenul de prescripție pentru efectuarea unui act procedural, instanțele naționale au încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil.

42. Prin urmare, a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

43. În ceea ce privește pretenția privind deficiențele de procedură în fața Curții de Apel, Curtea decide că, în urma constatării încălcării dreptului reclamantului la un proces echitabil garantat de articolul 6 § 1, nu este necesar de a examina dacă celelalte garanții procedurale au fost respectate în cadrul acelei proceduri.

IV. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE PRIVIND RECURSUL ÎN ANULARE

44. Reclamantul a mai pretins că drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție au fost încălcate ca urmare a admiterii de către Curtea Supremă de Justiție a recursului în anulare depus de Procurorul General și casării subsecvente a hotărârilor în favoarea reclamantului.

45. În observațiile sale, Guvernul a solicitat Curții să respingă pretențiile reclamantului pe motiv că el putea să obțină o redresare a pretinselor încălcări în instanțele judecătorești naționale.

46. Având în vedere că Curtea a constatat încălcarea dreptului reclamantului garantat de articolul 6 § 1 al Convenției prin acțiuni anterioare admiterii de către Curtea Supremă de Justiție a recursului în anulare depus de Procurorul General, Curtea nu consideră necesar să decidă asupra chestiunii dacă în circumstanțele pretinse a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

48. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciu

47. Reclamantul a pretins MDL 244,953 (EUR 21,007 la acea dată) cu titlu de prejudiciu material, sumă care i-a fost acordată prin decizia Tribunalului Chișinău din 5 februarie 2002. De asemenea, reclamantul a pretins suma de MDL 150,000 (aproximativ EUR 8,800) cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin suferințele și neliniștea provocate de preținsele încălcări ale drepturilor reclamantului.

48. Guvernul a considerat că reclamantul nu putea pretinde compensații cu titlu de prejudiciu material și a contestat suma pretinsă de reclamant cu titlu de prejudiciu moral.

49. Curtea reiterează că o hotărâre în care ea constată o violare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia, în așa mod încât să restabilească pe cât e posibil situația existentă înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC] (satisfacție echitabilă), nr. 25701/94, § 72). În această cauză, reparația trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc, adică înainte de casarea de către Curtea de Apel a deciziei Tribunalului Chișinău din 5 februarie 2002.

50. Prin urmare, Curtea acordă reclamantului EUR 21,007 cu titlu de prejudiciu material.

51. De asemenea, Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al casării hotărârii din 5 februarie 2002. Suma concretă pretinsă de reclamant este, totuși, excesivă. Hotărând în bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului suma totală de EUR 2,000 cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

54. Reclamantul nu a solicitat costuri și cheltuieli pentru procedurile în fața Curții. Prin urmare, Curtea nu acordă reclamantului nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânda de întârziere

55. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Respinge* cererea Guvernului de a scoate cererea de pe rol;
2. *Declară* cererea admisibilă;
3. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în ceea ce privește casarea deciziei Tribunalului Chișinău din 5 februarie 2002;
4. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina celelalte pretenții ale reclamantului formulate în temeiul articolului 6 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
5. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 21,007 (douăzeci și una mii șapte euro) cu titlu de prejudiciu material; EUR 2,000 (două mii euro) cu titlu de prejudiciu moral; care vor fi convertiți în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 14 noiembrie 2006, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Françoise ELEN-PASSOS
Grefier adjunt

Președinte

Nicolas BRATZA